

Arrest

nr. 240 802 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
 X en X
 2. X
 als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
 Lange Lozanastraat 24
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en X als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen, op 14 mei 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 april 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied gebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Tevens worden haar minderjarige kinderen vermeld op het bevel. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam: A. H. (..)

+2 kinderen: A. H. A. A. H. (..) (xxxxxxxxxxx) en A. S. S. A. H. (xxxxxxxxxxx)

voornaam: H. S. A. (..)

geboortedatum: (..)

geboorteplaats: Al Taif

nationaliteit: Jemen (Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 18/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 23/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30(dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1. De verzoekende partij bestaat uit een moeder met haar twee minderjarige kinderen.

Op 18 september 2017 beviel verzoekster van haar dochtertje (A. S. S. (..)). Op 16 mei 2019 beviel verzoekster van haar tweede kindje: A. S. A. (..).

De bestreden beslissing werd tevens gericht aan zowel verzoekster als haar minderjarige kinderen.

2.. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verweerder is gehouden om rekening te houden met belangen van de minderjarige kinderen bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.

De bestreden beslissing 14 april 2020 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de belangen van de minderjarige kinderen.

Verzoekster verliet Griekenland op 15 augustus 2018. Zij kwamen aan in België op 18 augustus 2018, alwaar zij op 22 augustus 2018 samen met haar echtgenoot een verzoek tot internationale bescherming indiende. Sinds 18 augustus 2018 verblijven verzoekers ononderbroken op het Belgisch grondgebied. Het jongste kind van verzoekster werd zelfs geboren in België, waardoor het toekomt aan de gemachtigde om met de primaire belangen van de minderjarige kinderen rekening te houden. Op geen enkele manier blijkt dit evenwel uit de bestreden beslissing. Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er – voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de primaire belangen van de minderjarige kinderen (zoals hierboven toegelicht).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

Hetzelfde kan gezegd worden over artikel 8 EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet

te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 EVRM houdt immers geen bijzondere formele motiveringsplicht in (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

2.3.1. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat dit een evaluatienota bevat opgesteld op 15 april 2020. Deze nota stelt:

“Hoger belang van het kind: betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen en echtgenoot. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven.

-Gezins- en familieleven: het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. Betrokkene verklaarde geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

-Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd. Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet verwijderd worden naar haar land van herkomst.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij, voor het treffen van de bestreden beslissing, wel degelijk de elementen inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen doch heeft vastgesteld dat er geen elementen zijn die een terugkeer naar Griekenland verhinderen.

Verzoekende partij betoogt wel dat zij sinds 18 augustus 2018 ononderbroken in België verblijft met haar gezin en dat haar jongste kind in België geboren is, maar zij maakt daarmee niet aannemelijk dat een terugkeer naar Griekenland de belangen van de kinderen schaadt of dat haar gezinsleven in het gedrang komt. Zoals de verwerende partij erop gewezen heeft, zijn alle leden van het gezin illegaal in België zodat de bestreden maatregel er niet voor zorgt dat de leden van het gezin van elkaar gescheiden worden. Verder heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat het in het hoger belang van de kinderen is dat zij bij de ouders blijven. Daarenboven wijst de Raad erop dat het betoog van verzoekende partij dat zij steeds met haar gezin sinds haar aankomst op 18 augustus 2018 in België heeft verbleven tegengesproken wordt door de stukken van het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat haar echtgenoot met het oudste kind (°18 september 2017) zich op illegale wijze naar het Verenigd Koninkrijk heeft begeven alwaar hij op 30 december 2019 getracht heeft internationale bescherming aan te vragen. Het Verenigd Koninkrijk heeft de terugname verzocht aan België, hetgeen geweigerd werd aangezien de betrokkenen reeds internationale bescherming genieten in Griekenland. Er blijkt ook niet dat de echtgenoot en oudste kind zich thans opnieuw in België bevinden.

Wat er ook van zij, het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienen te verlaten. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij of een van haar gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar Griekenland en waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat de verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin toont de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 8 EVRM aan.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Zoals blijkt uit de bespreking hoger blijkt niet dat de verwerende partij enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien bij het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Jemen. Zij verkregen de internationale bescherming toegekend in Griekenland.

Het staat derhalve vast dat de verzoekende partij niet kan worden overgebracht naar Jemen.

3. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na hun verblijf in België, naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Jemen). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoekster illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Jemen (“nationaliteit: Jemen”) en dit binnen een termijn van dertig dagen (“binnen 30 (dertig) dagen”). Nergens wordt - in het kader van de terugkeerverplichting - vermeld dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland en zich, derhalve, dient te begeven naar Griekenland. Er wordt evenmin uitgesloten dat de verzoekende partij zal worden overgebracht naar Jemen, waardoor er een reëel risico is dat de verzoekende partij in een situatie zal terechtkomen in strijd met artikel 3 EVRM.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier en de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13 november 2019. Onder punt C van de beslissing van het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd uitdrukkelijk genoteerd: "Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat Griekenland u internationale bescherming verleende en dat u om die reden niet teruggestuurd mag worden naar Jemen" (pagina 4). Derhalve dient de verwerende partij met deze elementen rekening te houden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel. Een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt op zich immers niet alleen vast dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar legt eveneens een terugkeerverplichting op.

Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, eveneens geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM omwille van de toegekende vluchtelingenstatus in Griekenland.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekster naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de internationale bescherming die zij heeft verkregen in Griekenland.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster werd afgewezen en dat verzoekster geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Verzoekster herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de verkregen internationale bescherming in Griekenland geen rekening werd gehouden door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

5. De verzoekende partij wijst tot slot op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (15 april 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder haar gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoekster om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster werd afgewezen en dat verzoekster geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.7. Waar verzoekende partij nogmaals meent dat voor het treffen van de bestreden beslissing geen individueel onderzoek werd verricht in toepassing van artikel 74/13 vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht ter zake werd geschonden, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.8. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad er verder op dat uit het administratief dossier blijkt dat het verzoek tot internationale bescherming dat verzoekende partij in België had ingediend, onontvankelijk werd verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 november 2019 omdat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Haar beroep tegen deze beslissing werd op 23 maart 2020 door de Raad verworpen bij arrest nr. 234 289, waarbij de Raad concludeerde: *"De stelling dat verzoekers in geval van een terugkeer naar Griekenland zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers in concreto aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt."*

Bijgevolg werd reeds vastgesteld dat niet is aangetoond dat verzoekende partij en haar gezin bij terugkeer naar Griekenland aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zullen worden blootgesteld.

Verzoekende partij meent evenwel dat zij door de bestreden beslissing verplicht wordt terug te keren naar haar land van herkomst, Jemen, maar zij gaat eraan voorbij dat in het bestreden bevel erop gewezen wordt dat zij het grondgebied van België moet verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, *"tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om*

er zich naar toe te begeven". Bijgevolg verplicht de bestreden beslissing verzoekende partij geenszins om terug te keren naar Jemen, maar moet zij zich naar Griekenland begeven alwaar zij internationale bescherming geniet. Dit wordt tevens verder ondersteund door de vaststelling dat in de evaluatienota die zich in het administratief dossier bevindt erop gewezen wordt dat *"Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet verwijderd worden naar haar land van herkomst."* Het loutere feit dat in de bestreden beslissing bij de identificatie de nationaliteit van verzoekende partij wordt vermeld, zijnde Jemen, doet aan voorgaande geen afbreuk.

Het ganse betoog van verzoekende partij over een risico op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Jemen is aldus geenszins dienstig.

Nu uit het administratief dossier blijkt dat – ingevolge het verzoek tot internationale bescherming – reeds een onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Griekenland en dergelijke schending niet blijkt, en verder de bestreden beslissing verzoekende partij geenszins de verplichting oplegt terug te keren naar Jemen, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing enige motivering had moeten voorzien met betrekking tot artikel 3 EVRM.

2.9. Verzoekende partij wijst tenslotte op de gevolgen van de coronacrisis nu de bestreden beslissing getroffen werd in volle coronacrisis. Zij meent dat het in strijd is met de genomen maatregelen en de volksgezondheid om haar te verplichten het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient immers te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn alle mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt. De verwerende partij had hieromtrent een motivering moeten voorzien.

2.10. Vooreerst wijst de Raad erop dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België was ingegaan bij ministerieel besluit van 18 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken – verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een terugkeer naar Griekenland alwaar zij een verblijfsvergunning heeft, beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. Immers blijkt uit de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, de Europese Raad en de Raad: COVID-19: Tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU (COM (2020) 115, 16 maart 2020) dat:

"De onderdanen van alle EU-lidstaten en geassocieerde Schengenlanden moeten van de tijdelijke reisbeperking worden vrijgesteld, zodat zij naar huis kunnen terugkeren. Deze vrijstelling dient te gelden voor:

- alle burgers van de EU+ en van de geassocieerde Schengenlanden, en hun familieleden;*
- onderdanen van derde landen die langdurig ingezetene zijn op grond van de richtlijn langdurig ingezetenen en personen die hun verblijfsrecht aan andere EU-richtlijnen of aan het nationale recht ontleen of over een nationaal visum voor verblijf van langere duur beschikken."*

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat door een sluiting van de grenzen zij niet naar Griekenland kon terugkeren.

De Raad wijst er daarenboven en louter ten overvloede op dat het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België krachtens artikel 8 van het ministerieel besluit van 5 juni 2020 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken aangepast werd als volgt:

"Art. 8. Artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, wordt vervangen als volgt :

"Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden.

In afwijking van het eerste lid en onverminderd artikel 5bis :

- is het toegelaten om familieleden die wonen in buurlanden te bezoeken, evenals om te winkelen in een buurland;*
- is het vanaf 15 juni 2020 toegelaten om te reizen naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen;*
- is het vanaf 1 juli 2020 toegelaten om zomerkampen te organiseren tot maximum 150 kilometer van de Belgische grenzen."*

De verzoekende partij kan dan thans ook hoegenaamd niet meer stellen dat de coronacrisis een terugkeer naar Griekenland verhindert. De Raad wijst erop dat het hoogstens om een tijdelijke

belemmering ging tot 15 juni 2020 en stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat er vanaf 15 juni 2020 geen reizen vanuit België zouden kunnen plaatsvinden. Verzoekende partij ontbeert actueel belang bij haar betoog. Verder maakt zij ook niet aannemelijk dat – omwille van de coronacrisis – zij in Griekenland aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zal worden onderworpen.

2.11. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER